

Στέλλα Γιαμούρη

19,58 – 4η στην Ιατρική Σχολή Αθήνας

Κατερίνα Πουηάκη

19,57 – 3η στην Ιατρική Σχολή Αθήνας

Μελέτης Κόλλης

19,42 – 9ος στην Ιατρική Σχολή Αθήνας

Α' Τοσίτσειο Λύκειο Εκάλης

Κατερίνα Πουλάκη – Μελέτης Κόλλης

Πώς αισθάνεστε που μπήκατε στη Σχολή της υψηλότερης προτίμησης και μάλιστα σε τόσο καλή κατάταξη;

Κατερίνα: Δεν αισθάνομαι ότι ξεχωρίζω. Έκανα αυτό που περίμενα από τον εαυτό μου και πέρασα στη Σχολή που ήθελα.

Μελέτης: Νιώθω ικανοποίηση και ανακούφιση, διότι θα κάνω αυτό που επιθυμώ.

Οι φίλοι και οι γνωστοί πώς σας αντιμετωπίζουν γι' αυτή σας την επιτυχία;

Κατερίνα: Ανάλογα· αυτοί που πέρασαν στη Σχολή που ήθελαν μας βλέπουν σαν φίλους, όπως και πριν. Αυτοί που δεν πέρασαν πιστεύω ότι, όσο και αν δείχνουν ότι χάρηκαν, κάπου μέσα τους θα έχουν την πικρία ότι οι ίδιοι δεν πέτυχαν αυτό που ήθελαν.

Νιώθετε ότι αυξάνει ο θαυμασμός των ανθρώπων όταν κάποιος στο περιβάλλον τους πετυχαίνει στην Ιατρική;

Μελέτης: Ναι, ασφαλώς. Οποιοσδήποτε θέτει έναν στόχο και τον πετυχαίνει –και αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με την Ιατρική– είναι αξιοσέβαστος και θαυμαστός.

Τώρα λοιπόν είσατε έτοιμοι να δοκιμάσετε τις δυνάμεις σας σε ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο. Το Σχολείο σας προετοίμασε για κάτι τέτοιο;

Μελέτης: Στο Αρσάκειο γίνονται συχνά επιμορφωτικές εκδηλώσεις με επιστημονικό προσανατολισμό, όχι μόνο γιορτές με καλλιτεχνικό ενδιαφέρον. Δεν είναι λίγες οι προσκλήσεις που απευθύνει το Σχολείο σε ειδικούς επιστήμονες, επαγγελματίες και ανθρώπους του πνεύματος, πράγμα που μας φέρνει σε επαφή με τη ζωντανή πραγματικότητα της Ελλάδας.

Γιατί επιλέξατε να σπουδάσετε Ιατρική;

Μελέτης: Είχα ενδιαφέρον για το επάγγελμα καθαυτό. Από μικρός εκδήλωσα μεγάλο ενδιαφέρον αλλιώς είχα και σχετική κλίση προς τις φυσικές επιστήμες. Μεγαλώνοντας, με τράβηξε κυρίως η Βιολογία, επειδή με ενθουσίαζε η πολυπλοκότητα του ανθρώπινου οργανισμού και πώς αυτός –σε φυσιολογικές συνθήκες– βρίσκεται σε συντονισμένη λειτουργία. Από ένα σημείο και μετά, λοιπόν, η Ιατρική έγινε στόχος μου, ανεξάρτητα από το αν ήταν Σχολή υψηλής προτίμησης ή όχι. Και αυτό δεν προήλθε από κάποια οικογενειακή παράδοση, οι γονείς μου δεν είναι γιατροί.

Κατερίνα: Και εγώ από τη Βιολογία παρακινήθηκα, που ανέκαθεν μου άρεσε πολύ. Η Ιατρική είναι δύσκολο επάγγελμα, αλλιώς δεν το σκέφτηκα καν όταν συμπλήρωσα το μηχανογραφικό.

Πώς βλέπετε τον ρόλο του γιατρού στη σύγχρονη κοινωνία;

Κατερίνα: Νομίζω ότι δεν έχει αλλάξει, κατά βάση, ο ρόλος του γιατρού. Πάντα υπάρχουν άρρωστοι, πάντα θα υπάρχει κάποιος ο οποίος θα φροντίσει να γίνουν καλά. Ουσιαστικά, αν και έχουν εξελιχθεί τα μέσα, ο γιατρός πρέπει να μείνει γιατρός. Αυτός θα πρέπει να κάνει τη διάγνωση, να αναλάβει τη θεραπεία, να έχει ως άνθρωπος επαφή με τον ασθενή, πράγμα που δεν έχει αλλάξει στο πέρασμα των χρόνων. Είναι ένα από τα επαγγέλματα που υπήρχε από τα αρχαία χρόνια και θα συνεχίσει να υπάρχει. Ακόμα και αν μειωθεί ο ρόλος του χειρουργού, για παράδειγμα, επειδή θα υπάρχουν άλλα τεχνολογικά / ηλεκτρονικά μέσα, όμως και πάλι εκείνος θα πρέπει να χειρίζεται τα μηχανήματα. Πίσω από αυτά υπάρχει ο άνθρωπος. Γι' αυτό είναι διαχρονικό επάγγελμα.

Η σχέση που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια μεταξύ της Ιατρικής και της ψηφιακής τεχνολογίας επηρεάζει τη φύση του ιατρικού επαγγέλματος. Χθες μόλις μεταδόθηκε

η είδηση ότι έγινε χειρουργική επέμβαση κατά την οποία ο γιατρός φορούσε τα γυαλιά της Google και μέσω αυτής κατέγραφε ό,τι έκανε ενώ ταυτόχρονα μιλούσε και αυτό μεταδιδόταν σε συναδέλφους του και στους φοιτητές του στο αμφιθέατρο.

Κατερίνα: Επειδή θα ήθελα να γίνω χειρουργός, θα ήθελα να έχω τη δυνατότητα να κάνω εγώ την επέμβαση. Βέβαια, η τεχνολογία σου προσφέρει πλεονεκτήματα, άρα πρέπει να εξοικειωθείς και με αυτή. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα με την τεχνολογία δεν βρίσκω κάτι αρνητικό, αν δεν αποσπά την προσοχή του γιατρού –διότι θα πρέπει να είναι αρκετά έμπειρος για να μπορεί να είναι προσηλωμένος στην επέμβαση ενώ μιλάει στους μαθητές του και ξέρει ότι τον παρακολουθεί κόσμος. Βέβαια θα πρέπει να έχει και τη συγκατάθεση του

Πάνω:

Κατά τη διάρκεια των Πανελληνίων, η Κατερίνα ηρεμούσε ζωγραφίζοντας μηχανοδώς, όπως είπε. Ένα από τα σκίτσα της

Κάτω:

Η Κατερίνα σε ακτή της Νότιας Αμερικής

ασθενούς πάντα, διότι γίνονται πειραματόζωα από ένα σημείο και μετά.

Μελέτης: Κάθε επιστήμη και επάγγελμα εξελίσσεται συνεχώς, πόσω μάλλον η Ιατρική σήμερα. Η δουλειά του γιατρού λοιπόν πρέπει να προσαρμόζεται στις νέες συνθήκες. **Δεν συμφωνώ λοιπόν ότι το επάγγελμα αλλοιώνεται.** Η φύση του επαγγέλματος παραμένει ίδια, οι στόχοι είναι ίδιοι, αυτό που αλλάζει είναι τα μέσα, τα οποία όσο βελτιώνονται τόσο το καλύπτει. Αυτή είναι και η έννοια της Ιατρικής.

Αυτή η μεγάλη εξέλιξη της τεχνολογίας εγείρει νέα θέματα από ηθική άποψη. Η Βιοηθική, π.χ., εξετάζει τις εξελίξεις με τα βλαστοκύτταρα, τις κλωνοποιήσεις κ.λπ. Έχετε προβληματιστεί πάνω σε τέτοια θέματα;

Αριστερά:

Ο Μελέτης στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Ντίσελντορφ

Δεξιά:

Επίσκεψη στο Cern. Από αριστερά οι απόφοιτοι του Α' Τοσιτσείου Λυκείου Εκάλης Στάμος Δοντάς, Νίκος Αθαβάνος, Θωμάς Γκίκας και Μελέτης Κόλλης με την καθηγήτρια Φυσικής κ. Λένα Παυλίδου

Κατερίνα: Σίγουρα έχουμε προβληματιστεί και μέσα από τα μαθήματά μας. Η κλωνοποίηση δεν έχει εφαρμοστεί μέχρι σήμερα, οπότε δεν είναι κάτι άμεσο. Ένα άλλο παράδειγμα τέτοιου προβληματισμού είναι το θέμα των πειραμάτων σε ζώα. Σε όλα αυτά τα θέματα δεν μπορεί εύκολα κάποιος να πάρει αποφάσεις, γιατί να μην το κάνουμε για το καλό της ανθρωπότητας, αλλιά δεν υπάρχουν μόνο εμείς πάνω στον πλανήτη.

Η επιστήμη της Ιατρικής ορισμένες φορές υπήρξε στενά συνδεδεμένη και με πολιτικές πρακτικές.

Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η ευγονική, π.χ., υπηρετούσε την πολιτική του ναζιστικού καθεστώτος. Τι λέτε γι' αυτό;

Μελέτης: Όπως στα περισσότερα επαγγέλματα, ο γιατρός πολύ περισσότερο πρέπει να θέτει ηθικό υπόβαθρο στις δραστηριότητές του. Δεν μπορεί να υποτάσσεται στις εντολές οποιασδήποτε εξουσίας, μόνο και μόνο για το προσωπικό του συμφέρον, οικονομικό ή κοινωνικό. Σε οποιοδήποτε επάγγελμα πρέπει να υπηρετείται ο άνθρωπος, όχι αποκλειστικά κάποια πολιτική.

Πώς κρίνετε τον στενό δεσμό που έχουν αναπτύξει κάποιοι γιατροί με τις εταιρείες φαρμάκων;

Κατερίνα: Είναι πολύ άσχημο. Οι γιατροί που κάνουν το καθήκον τους και δουλεύουν σε νοσοκομεία στις μέρες μας είναι λίγοι. Οι γιατροί που ασκούν το επάγγελμά τους με ανθρωπιστική ευσυνειδησία είναι αυτοί που δουλεύουν σε οργανώσεις, όπως οι «Γιατροί χωρίς σύνορα», οι οποίοι δεν προτάσσουν τα χρήματα αλλιά τη βοήθεια προς τον άνθρωπο. Οι άλλοι γιατροί, που ενδιαφέρονται κατά κύριο λόγο για το τι αυτοκίνητο θα αγοράσουν, πού θα μένουν και τι ρούχα θα φοράνε, αλλοιώνουν την εικόνα του γιατρού.

Πολλοί θαυμάζουν από τη μια τους γιατρούς για το επάγγελμά τους, από την άλλη μεριά όμως συχνά τους κατηγορούν για παράνομες απολαβές, για φακελάκια.

Ποια είναι η εικόνα του γιατρού που εσείς θα θέλατε να δώσετε στον κόσμο;

Μελέτης: Προσωπικά θα είμαι πολύ ευχαριστημένος να διατηρήσω την ακεραιότητα του χαρακτήρα μου, με την έννοια να υπηρετώ το καθολικό συμφέρον, πέρα από ανομίες και ανήθικες συναλλαγές, να ψάχνω συνεχώς τις νέες εξελίξεις ώστε να βελτιώνομαι και να δουλεύω πολύ για να είμαι αποτελεσματικός. Θα επιδιώξω λοιπόν οτιδήποτε κάνω να είναι νόμιμο και συμβατό με τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Κατερίνα: Ανάλογα με τις συνθήκες· δηλαδή σε ορισμένες περιπτώσεις η παράνομη δραστηριότητα ενός γιατρού μπορεί να μην είναι απαραίτητα κακή. Για παράδειγμα, στις πρώην ανατολικές χώρες η παροχή βοήθειας από γιατρό σε αντικαθεστωτικά πρόσωπα πολύ πιθανό να θεωρούνταν παράνομη δράση, ίσως και από το μεγαλύτερο μέρος της κοινής γνώμης. Δεν θα ενδιαφερθώ λοιπόν πολύ για το τι θα πει ο έξω κόσμος, με ενδιαφέρει περισσότερο να κάνω εγώ σωστά τη δουλειά μου, να είμαι ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα και εάν ο κόσμος δεν με συμπαθεί τόσο πολύ, επειδή είμαι λίγο απρόσωπη ή τυπική στην εκτέλεση του καθήκοντος, θα το δεχτώ.

Έχετε προσανατολιστεί ως προς την ειδικότητα που θα διαλέξετε;

Κατερίνα: Θέλω να γίνω χειρουργός –όχι πηλασικός. Προσανατολίζομαι στη γενική χειρουργική ή στη νευροχειρουργική. Η πηλασική χειρουργική γενικά είναι μια ειδικότητα πολύ χρήσιμη: Μπορεί να επαναφέρει έναν άνθρωπο στην κοινωνία, να του δώσει και πάλι ικανοποίηση και θέληση για τη ζωή, αν έχει υποστεί σοβαρές βλάβες μετά από ατύχημα, παραδείγματος χάριν. Στις μέρες μας όμως η πηλαιοψηφία των πηλασικών επεμβάσεων γίνονται για αισθητικούς λόγους, γι' αυτό δεν με ενδιαφέρει πολύ να ακολουθήσω αυτή την ειδικότητα. Επιλέγω τη χειρουργική γιατί θέλω να είμαι στη δράση του επαγγέλματος, στις πιο δύσκολες πτυχές του.

Μελέτης: Εγώ δεν έχω ακόμα κάποιον προσανατολισμό. Πιστεύω ότι στα έξι χρόνια της Ιατρικής θα καταλάβω τι μου αρέσει περισσότερο και πού είμαι καλύτερος.

Πώς βλέπετε το μέλλον των σπουδών σας και τη σταδιοδρομία σας, στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό;

Μελέτης: Νομίζω ότι είναι λάθος να προβλέπω μακροπρόθεσμα, από τη μια γιατί μπορεί να απογοητευτώ αλλιώς και γιατί μπορεί οι εξελίξεις να με κατευθύνουν κάπου εντελώς διαφορετικά. Αυτό σημαίνει ότι θα είμαι ανοιχτός στις ευκαιρίες, θα τις

κυνηγώ μάλιστα. Προετοιμάζομαι και για το εξωτερικό, δηλαδή βελτιώνομαι στα Αγγλικά και στα Γερμανικά.

Κατερίνα: Όπως όλοι, θα κάνω σίγουρα μεταπτυχιακό και μάλλον στο εξωτερικό. Όμως **θα ήθελα να ασκήσω το επάγγελμά μου στην Ελλάδα, γιατί γεννήθηκα εδώ, η οικογένειά μου είναι εδώ. Μόνο αν δεν μπορέσω να βρω δουλειά στην Ελλάδα θα φύγω στο εξωτερικό.**

Εκτός από την Ιατρική και τα διαβάσματά σας τι άλλο κάνετε;

Μελέτης: Έχω αρκετές παρέες, ακούω μουσική hard rock και heavy metal, παίζω με τους φίλους μου ποδόσφαιρο και μπάσκετ, μου αρέσουν τα ταξίδια... έχω σχέδιο να ταξιδέψω με τον υπερσιβηρικό. Αυτό το καλοκαίρι κατάφερα να ταξιδέψω με έναν φίλο για δύο εβδομάδες στην Ευρώπη με το interail.

Κατερίνα: Κάνω τσε-κβε-ντό από την Δ' δημοτικού (έχω μαύρη ζώνη και συνεχίζω σε νταν). Ζωγραφίζω φανταστικά, κυρίως με κάρβουνο και μολύβι. Μάλιστα την περίοδο των Πανελλαδικών η ενασχόλησή μου αυτή με ηρεμούσε αρκετά. Μου αρέσει το σκίτσο: σχεδιάζω πρόσωπα και κόμιξ. Ακόμη μου αρέσει η μουσική ροκ.

Τι θα συμβουλευάτε τους νεότερους που έχουν μπροστά τους τις Πανελλήνιες;

Κατερίνα: Να μη σκέφτονται μακριά, ώστε να ελέγχουν το άγχος, και να μη φοβούνται να μπουν στη διαδικασία των εξετάσεων. Εάν επιλέξουν αυτό που θέλουν, χωρίς να επηρεάζονται από γονείς ή άλλους παράγοντες, το διάβασμα έρχεται πιο φυσικά.

Μελέτης: Να μη διστάζουν να θέτουν υψηλούς στόχους, αλλιώς να μην πάθουν και εμμονή με έναν στόχο. Για να διευκρινίσω, υψηλός στόχος δεν είναι τα περισσότερα μόρια, αλλιώς αυτό που θέλεις περισσότερο, αυτό που ονειρεύεσαι. Ως προς το διάβασμα, καλό είναι να γίνεται δουλειά σε όλα τα χρόνια –και αν όχι από το γυμνάσιο, σίγουρα από την αρχή του λυκείου. Διότι για τις Πανελλήνιες δεν αρ-

κεί να δουλέψεις μόνο την τελευταία χρονιά. Επίσης, να μην αφήνουν κενά, να μην αφήνουν τον χρόνο να περνάει στην τηλεόραση ή στον υπολογιστή. Ακόμα και αν νομίζουν ότι έχουν τελειώσει ένα κεφάλαιο, ας το ξαναδούν από μια άλλη πηγή και, φυσικά, να κρατούν ελεύθερο χρόνο για τον εαυτό τους, να διαμορφώσουν την προσωπικότητά τους, να κάνουν αυτά που τους αρέσουν.

Στέλλα Γιαμούρη

Πόσο κουράστηκες για να πετύχεις αυτό το αποτέλεσμα;

Πολύ, όπως όλοι, νομίζω. Ήταν μια δύσκολη χρονιά από άποψη σωματικής κούρασης, γιατί χρειάζονται πολλά ξενύχτια, πολλές ώρες διαβάσματος για να πετύχεις ένα υψηλό αποτέλεσμα. Κυρίως όμως η ψυχική κούραση ήταν μεγαλύτερη, γιατί ενώ μέχρι τότε μπορούσες να κάνεις ό,τι ήθελεις και να διαθέσεις τον εαυτό σου σε αυτό που εσύ ήθελεις, ξαφνικά έπρεπε να περιοριστείς και να διαβάσεις κάτι πολύ συγκεκριμένο. Αυτός ο εγκλωβισμός, ο αποκλεισμός φέρνει την ψυχική κούραση.

Πόσο χρονικό διάστημα κράτησε αυτή η ψυχική κούραση για σένα;

Εγώ διάβαζα όλα τα χρόνια του σχολείου. Το διάβασμα και στο γυμνάσιο και στο λύκειο ήταν επιλογή μου, δεν ήταν καταναγκασμός. Αλλιώς αυτός ο περιορισμός έγινε αισθητός από πέρυσι το καλοκαίρι μέχρι τις Πανελλήνιες.

Πώς βίωσες το πέρασμα από τις εξετάσεις του σχολείου στις εξετάσεις πανελλαδικής εμβέλειας;

Αυτό δεν με επηρέασε τόσο. Είναι βέβαια αρκετά σημαντικό ότι στο Αρσάκειο δι-
νουμε εξετάσεις στο Σχολείο μας, όχι σε

επιτροπή. Ο χώρος είναι οικείος και γνωρίζουμε τους καθηγητές. Από τη στιγμή που φεύγεις από το γνώριμο, το οικείο και πας σε πανελλήνιο επίπεδο σίγουρα είναι κάτι τρομακτικό και ψυχοφθόρο.

Για μίλησέ μας λίγο για την ενασχόλησή σου με τη ρητορική ομάδα του Σχολείου, στην οποία συμμετείχες.

Στο Αρσάκειο δίνουν μεγάλη σημασία στον προφορικό λόγο. Είχαμε μια πολύ καλή καθηγήτρια, την κ. Τσαγκαράκη, την οποία είχα και τα τρία χρόνια του λυκείου, εκτός από τον Ρητορικό Όμιλο. Η προπόνηση στον Όμιλο είχε στόχο πάντα τους Αγώνες –Πανελλήνιους και Διαρσακειακούς–, αλλά εγώ περνούσα πολύ ωραία και μέσα στην ομάδα, στην οποία στόχος ήταν να επικοινωνούμε μεταξύ μας με μόνο μέσο τη Λογική. Συμμετείχα σε τρεις πενταμελείς ομάδες, άρα ήμασταν σύνολο 15 διαφορετικοί άνθρωποι. Γνώρισα πολλούς απόψεις, όλες όμως είχαν ένα κοινό σημείο: αγαπούσαν τη σκέψη, τη λογική. Εκτός από τη διαμόρφωση και την κατανόηση μιας άποψης πρέπει να μπορείς και να την αποδώσεις με επιχειρήματα. Αλλά και σε συναισθηματικό επίπεδο για μένα ήταν πολύ σημαντική εμπειρία, γιατί στη συγκεκριμένη ομάδα απέκτησα σχέσεις ζωής.

Η λογική, όπως εκφράζεται μέσα από τα ρητορικά αγωνίσματα, ειδικά στο debate, τους διττούς λόγους δηλαδή, και γενικότερα η ρητορική ικανότητα παίζουν μεγάλο ρόλο σε χώρους όπως η πολιτική, η διπλωματία, η νομική κ.λπ. Στην καθημερινότητα πιστεύεις ότι βοηθάει;

Σίγουρα. Κατ' αρχάς προσωπικά με διαμόρφωσε ως άτομο. Έμαθα να αμφισβητώ, πράγμα που θεωρώ ωφέλιμη διαδικασία, διότι η σκέψη με κρατάει ζωντανή: «σκέφτομαι, άρα υπάρχω». Δεν είναι τυχαίο ότι Ρητορική έκανα και στην Γ' Λυκείου, ενώ δεν έκανα τίποτα άλλο.

Τι ιδιότητες έχει, για σένα, ο ιδανικός πολιτικός;

Πρέπει να είναι δημοκράτης. Ένας ιδανικός πολιτικός –και κατ' επέκταση ένα ιδανικό κράτος– θέλω να δίνει τη δυνατότητα ελευθερίας και ευημερίας σε όλους τους ανθρώπους. Να εξασφαλίζει κάποια βασικά αγαθά, έτσι ώστε να μπορούμε να μιλάμε για ίσες ευκαιρίες.

Οι ειδικές γνώσεις βοηθούν τον πολιτικό;

Οι γενικές γνώσεις είναι απαραίτητες. Πρέπει να έχει υπ' όψιν του όλους τους τομείς του δημόσιου βίου, αλλά η διαδικασία για να φτάσεις στην εξειδίκευση προσφέρει πνευματική ωριμότητα, εξίσου απαραίτητη.

Θεωρείς προσόν για έναν πολιτικό να είναι καλός ρήτορας;

Σαφώς. Βέβαια πρέπει να ορίσουμε τον καλό ρήτορα. Για μένα, δεν είναι ο άνθρωπος που μπορεί να μαγεύει τα πλήθη μόνο με τα λόγια. Είναι αυτός που μαγεύει τα πλήθη μέσα από τις λογικές σχέσεις που αποκαλύπτονται στον ακροατή. Αν ένας πολιτικός έχει την ικανότητα να αποκωδικοποιεί τις σκέψεις του με τον λόγο του χωρίς να αποπροσανατολίζει τον μέσο πολίτη με έννοιες που δεν του είναι προσιτές, αυτό φανερώνει πνευματική διαύγεια, θετική για κάθε τομέα της ζωής.

Ο «ξύλινος» πολιτικός λόγος πιστεύεις ότι οφείλεται σε άγνοια ή σε ανικανότητα του ομιλητή;

Νομίζω ότι οφείλεται σε ανικανότητα. Δηλαδή δεν έχεις άγνοια, αλλά θέλεις να πείσεις χωρίς να το αξίζεις. Κάποιος που είναι ικανός δεν έχει ανάγκη να γοντεύσει χρησιμοποιώντας τον «ξύλινο» λόγο. Καταφεύγει σε αυτόν επειδή οι σκέψεις του δεν είναι καθαρές στο μυαλό του και κατά συνέπεια στον λόγο του.

Εσύ είχες πολύ καθαρά στο μυαλό σου την Ιατρική;

Όχι. Το όνειρό μου δεν ήταν η Ιατρική. Βασικά, δεν είχα όνειρο. Είχα σκεφτεί και αυτό

Η ρητορική
με διαμόρφωσε
ως άτομο.
Έμαθα να αμφισβητώ,
πράγμα που θεωρώ
ωφέλιμη διαδικασία,
διότι η σκέψη
με κρατάει ζωντανή

ανάμεσα σε πολλά άλλα. Ειδικά τον τελευταίο χρόνο ο στόχος μου ήταν να συγκεντρώσω πολλά μέρη, γιατί δεν προλάβαινα να μπω στη διαδικασία να σκεφτώ. Τελικά πέτυχα τον στόχο μου, αλλά η Ιατρική δεν προέκυψε για τα πολλά της μέρη.

Τι είναι αυτό που σε τράβηξε λοιπόν εκεί;

Σίγουρα τα κοινότοπα, αλλά όχι ήσσονος σημασίας, όπως η έννοια της προσφοράς, που είναι το κίνητρο κάθε γιατρού στην αρχή τουλάχιστον. Επίσης, πιστεύω ότι μου ταιριάζει επειδή αγαπώ πολύ τους ανθρώπους και θέλω να κάνω πολλά γι' αυτούς. Θέλω να αγωνιστώ για τα δικαιώματα του ανθρώπου, γιατί ονειρεύομαι έναν κόσμο ελεύθερο και ευτυχισμένο και ως γιατρός μπορώ να προσφέρω προς αυτή την κατεύθυνση.

Πολλοί βέβαια ξεκινούν με ανθρωπιστικό όραμα, αλλά στην πορεία καταλήγουν στην εξυπηρέτηση των επαγγελματικών τους συμφερόντων.

Ισχύει αυτό, αλλά ακόμα και αν το καταλαβαίνω δεν μπορώ να το αποδεχθώ. Στην ηλικία που είμαι θέλω να ζήσω παλεύοντας για τον συνάνθρωπο, ακόμα και αν χρειαστεί να ζήσω με ελάχιστα. Δεν αγνοώ το γεγονός ότι η κοινωνία και το συμφέρον φθείρουν. Όλους μάς φθείρουν. Κάποιους περισσότερο και κάποιους λιγότερο. Ελπίζω

ζω να είμαι από αυτούς που θα φθαρώ λιγότερο. Επίσης, όσο μεγαλώνεις αλληλίζεις προοπτική και αν έχεις και οικογένεια να στηρίξεις τότε το κέρδος και το συμφέρον καταλαμβάνουν άλλη θέση.

Αυτό το ανθρωπιστικό στοιχείο που βγαίνει από τα λόγια σου έχει καλλιιεργηθεί μέσα σου σε διάρκεια χρόνου;

Ο άνθρωπος καθορίζεται από τα πρώτα χρόνια της ζωής του, αλλιώς εγώ δεν θυμάμαι εκείνη την περίοδο. Πάντως, έχω διαβάσει πολλή λογοτεχνία, η οποία σαφώς πιστεύω ότι με βοήθησε, αλλιώς επίσης **με καθόρισε η επαφή μου με ανθρώπους, κυρίως από τον χώρο του Σχολείου, αλλιώς και γενικότερα με ανθρώπους που με «ανάγκασαν» να τους αγαπήσω τόσο πολύ ώστε να αγαπήσω και το ανθρώπινο πνεύμα στο σύνολό του.**

Αυτά που συμβαίνουν τώρα στην Ελλάδα οδηγούν πολλή νέα παιδιά στο εξωτερικό. Έχεις στο μυαλό σου το ενδεχόμενο ότι μπορεί να συμβεί και σ' εσένα;

Η κατάσταση εδώ είναι πολύ δύσκολη. Όλοι έχουμε σκεφτεί να φύγουμε. Κάποιοι έχουν ήδη φύγει για τις προπτυχιακές τους σπουδές, κάποιοι θα φύγουν για το μεταπτυχιακό τους και κάποιοι έχουν ήδη αποφασίσει ότι θα ζήσουν στο εξωτερικό. Έχω

μάλιστα ακούσει ένα παιδί να λήξει «εμένα μόνο το σώμα μου ανήκει εδώ, το μυαλό μου είναι κάπου αλλού». Και είναι λογικό, γιατί σε μια εποχή τόσο κρίσιμη, από όλες τις απόψεις, ο καθένας διεκδικεί το επίπεδο της ζωής που πιστεύει ότι αξίζει. Όμως εγώ **έχω αποφασίσει ότι θα επιδιώξω με όλες μου τις δυνάμεις να μείνω εδώ**, για δύο λόγους: ο πρώτος είναι συναισθηματικός, γιατί εδώ είναι ο τόπος μου και εδώ ανήκω. Και πάντα θα ανήκω εδώ όπου και αν βρίσκομαι. Ο δεύτερος λόγος, πολύ σημαντικός για μένα, είναι ηθικός και μάλιστα έχει δύο παραμέτρους: Θεωρώ ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να με διώξει από τη χώρα μου, έμμεσα βέβαια, δηλαδή να αναγκαστώ να φύγω, χωρίς αυτό να είναι επιλογή μου. Αυτό το δικαίωμα δεν το δίνω σε κανέναν. Η δεύτερη παράμετρος είναι ότι **σ' εμένα και στη γενιά μου δίνεται μια πρόκληση. Δηλαδή, εμείς δεν φταίμε για αυτή την κατάσταση, είναι σίγουρο αυτό. Αυτή η κατάσταση δεν είναι δική μας επιλογή ούτε δική μας κατασκευή. Αλλιώς, αν αλληλίζει κάτι θα είμαστε εμείς που θα το αλληλίσουμε. Αυτό δεν είναι χρέος, είναι πρόκληση. Όποιος θέλει μπορεί να φύγει, αυτοί που θα μείνουν εδώ θα πρέπει να κάνουν κάτι για να αλληλίσουν αυτό τον τόπο. Εγώ είμαι διατεθειμένη να το κάνω. Δεν ξέρω αν θα με φθείρει η κοινωνία, αλλιώς θέλω να το προσπαθήσω με όλες μου τις δυνάμεις.**

Ποια πράγματα σου αρέσουν και ποια δεν σου αρέσουν στην Ελλάδα;

Ξεκινώ από αυτά που μου αρέσουν. Είναι άλλη αίσθηση το να βρίσκεσαι εκεί όπου ανήκεις. Εγώ κατάγομαι από τη Νάξο. Μπορεί να μην έχω μεγαλώσει εκεί, αλλιώς έχω περάσει όλα μου τα καλοκαίρια στη Νάξο και χωρίς να το καταλαβαίνω έχω την αίσθηση ότι εκεί είναι που ανήκω, στο πιο μελαγχολικό και μαζί στο πιο όμορφο τοπίο του κόσμου.

Πράγματι αυτό το λένε όλοι: «Ζείτε στην πιο ωραία χώρα του κόσμου, αλλιώς ως λαός έχετε πρόβλημα». Εσύ τι λες;

Ναι, έχουμε πρόβλημα. Η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε το αποδεικνύει. Οι Έλληνες έχουμε μειονεκτήματα: είμαστε συμφορονολόγοι, είμαστε ασυνεπείς, είμαστε εγωπαθείς –όχι εγωιστές, που είναι κάτι θετικό κατά τη γνώμη μου–, δηλαδή αδιαφορούμε πλήρως για τους άλλους, αδυνατούμε να συνεργαστούμε μεταξύ μας και επιπλέον είμαστε και εύπιστοι.

Όλα αυτά μπορούν να αλληλίσουν;

Ναι, εξαρτάται από την παιδεία μας. Όλα από εκεί εκπορεύονται. Το πρόβλημα είναι ότι η λύση αυτή χρειάζεται χρόνο για να αποδώσει. Η παιδεία όμως χρειάζεται και ανάλογη πολιτική βούληση. **Μιλάμε για παιδεία με ήθος. Εκεί είναι το πρόβλημά μας. Πάσχουμε και σε επίπεδο διδάσκοντος και σε επίπεδο διδασκόμενου.** Είναι φαύλος κύκλος: οι ανώτεροι, από τους οποίους παραδειγματιζόμαστε ως έναν βαθμό, είναι ανήθικοι. Γι' αυτό η παιδεία δημιουργεί ανθρώπους ανήθικους. Όλα τα ελαττώματα που ανέφερα εμπεριέχονται στο ζευγάρι αυτό της παιδείας, οπότε είναι κάτι που αναπαράγεται. Γι' αυτό πιστεύω ότι η αλληλαγία δεν θα γίνει σταδιακά αλλιώς δραστικά. **Υπάρχει τόσο μεγάλη διαφθορά που για να αλληλίζει κάτι πρέπει να γίνει ριζικά και από λίγους, αυτούς που έχουν την αίσθηση του ανθρώπου και του ήθους μέσα τους.**

Με τι ασχολείσαι εκτός σχολείου;

Παίζω πολλά χρόνια πιάνο. Βέβαια στη Β' και την Γ' λυκείου το σταμάτησα, δυστυχώς. Ακόμη ασχολούμαι με τον χορό, παραδοσιακούς, λίτιν, ευρωπαϊκούς χορούς. Διαβάζω πολύ, όχι στην παραλία, γιατί δεν μπορώ να συγκεντρωθώ. Επίσης δεν μου αρέσουν οι ξαπλώστρες. Μου αρέσει να είμαι συνέχεια μέσα στη θάλασσα. Διαβάζω όμως πολύ και πάντα με μουσική, ακόμα και τα μαθήματα στην Γ' λυκείου.

Γράφεις κιόλας;

Ναι, γράφω, αλλιώς σε πολύ προσωπικό επίπεδο.